

**KINIRO
QUARTET!**

Presented by Yuuho Niimu
Illustrated by DSmile

VOLUME TWO

2

KINIRO QUARTET!

แต่งเรื่อง Yuuho Niimu
ภาพประกอบ DSmile
แปล dasuma

E LIGHT NOVEL

ทำ
เพลง
เพลง
เพลง
เพลง

ยูโฮ: นิอิมุ
ภาพ DSmile

**KINIRO
QUARTET!**

Presented by Yuuho Niimu
Illustrated by DSmile

คุณิณี มิเชล

[เครื่องดนตรีที่ใช้] ทรอมโบน/
ยี่ห้อทองทอง กุญแจทอง

Isalua AC420 T-1

“อะ อะไรเล่า”

“ใจ”

ดิโนเอะฮินทอบ
อยู่ตรงหน้ามิเซล

“โอ๊ะ มากันแล้วหรือทุกคน
ช่วยทำอะไรกับนี่หน่อย
ได้ไหม.....”

เพราะเคลื่อนย้ายตัวคิโนะเอะที่หลับสนิทออกไปไม่ได้
ทั้งสามคนที่เข้ามาจึงเป็นเหมือนหน่วยกู้ภัย
สำหรับเอย์จิเลยก็ว่าได้

“โห อิคกี ทำได้แหม่มากเลยนะ”

“ไม่ใช่ทำได้แหม่มากสักหน่อย”

“อ๊ะๆ อิคกีซังก็อ่อนเป็น
เหมือนกันนะเนี่ย แพลกดี”

แม้นาชีจะรู้สึกลำบากใจ
แต่มิกะและซุซุก็กลับมองภาพนั้น
ด้วยท่าทางสนุกสนาน

Contents

KINIRO QUARTET!

Presented by Yuuho Niimu

Illustrated by DSmile

13

Overture
โหมโรง

17

[ตอนที่ 1]

Silver Mountain

หุบเขาสีเงิน

57

[ตอนที่ 2]

Confection for Brass

ผสมผสานเพื่อการบรรเลง

87

[ตอนที่ 3]

Matariki

ดาวลูกไก่ — ฤกษ์ตกที่หลงทาง —

119

[ตอนที่ 4]

The Holy War

การแข่งขันอันศักดิ์สิทธิ์

273

[ตอนที่ 7]

Walking with Heroes

เดินไปพร้อมกับฮีโร่

153

[ตอนที่ 5]

Hands Across the Sea

จับมือข้ามทะเล

197

[ตอนที่ 6]

High Fidelity

ความเชื่อใจอย่างมาก

311

Finale

บทส่งท้าย

KINIRO QUARTET! 2

ทำนองเพลงบุสสีลงพื้น 2

ประพันธ์โดย Yuuho Niimu

ภาพประกอบโดย DSmile

แปลโดย dasuma

KINIRO QUARTET! 2

© 2014 Yuuho Niimu

First published in Japan in 2014 by OVERLAP, Inc.

Thai Language translation rights granted to DEXPRESS Co., Ltd.

Under the license from OVERLAP, Inc., Tokyo

Thai translation rights © 2015 DEXPRESS Co., Ltd.

ISBN [e-book] 978-616-583-811-5

บรรณาธิการอำนวยการ กวิน ใจจิรรัตนวานิชย์

บรรณาธิการบริหาร ชนินันท์ กิตติปัญญาคณ

ผู้ช่วยบรรณาธิการ ชนิตตา นิตชาติ

กองบรรณาธิการ วรพงษ์ เวชสุวรรณค์

พิสูจน์อักษร ชนัญญา เตชจักรเสมา, พรพิมล กิจลือเกียรติ, วรัญญ จตุรภัทร

กราฟิก เจริญภาพ ภาณุวิสิทธิ์แสง, พรพิมล กิจลือเกียรติ, อภิสันธิ์ รสโรสง, นันทิกัดค์ พรพิทยาเลิศ

จัดทำโดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ดรีม เอกซ์เพรส [เดกซ์] จำกัด

19 สวนสน 9 ซอยรามคำแหง 60 แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240

โทร. 02-735-6830 โทรสาร 02-374-1609

<https://yumeyaclub.com>

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้

รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่ารูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์
การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

คำนำจากบ.ก.

กลับมาพบกันอีกครั้งในนิยายเรื่อง ‘ทำนองเพลงบรรเลงฝัน’ เล่ม 2 นะครับ หลังฝ่าฟันอุปสรรคจนได้เข้าร่วมประกวดดนตรีในเล่มแรก ผลของการประกวดนั้นก็ได้นำพาโอกาสและเรื่องราวใหม่มาให้เอยจิและสี่สาวในเล่มนี้ครับ

ซึ่งในเล่มนี้มีตัวละครใหม่ที่เข้ามาช่วยดำเนินเนื้อเรื่องเพิ่มขึ้นหลายคน แต่ถึงอย่างนั้นตัวละครเก่าก็ไม่ได้หายไปไหน แถมบางคนมีบทบาทที่น่าสนใจเพิ่มมากขึ้นด้วย และอีกสิ่งหนึ่งที่ยังคงเหมือนกับเล่มแรกคือความรู้เฉพาะทางเกี่ยวกับดนตรี ต้องบอกว่าสมแล้วที่อ.ยูโฮะ นิอิมุ เป็นนักยูโฟเนียมมืออาชีพจริงๆ ครับ

ส่วนเรื่องราวในเล่มนี้จะเป็นอย่างไรนั้น ขอเชิญผู้อ่านทุกท่านติดตามในตัวเล่มดีกว่า แล้วพบกันใหม่ในเล่ม 3 นะครับ

บ.ก.

คำนำผู้แปล

สวัสดีค่ะ กลับมาเจอกับสาว ๆ ที่น่ารักทั้งสี่คนอีกแล้วนะคะ
ยังจำพวกเธอได้อยู่หรือเปล่าเอ่ย?

ในเล่ม 2 นี้เนื้อเรื่องจะเข้มข้นขึ้นเมื่อมีบัตรเชิญส่งมาหาเอยจิ
ให้พวกเธอลองเข้าร่วมการแข่งขันระดับสากล แต่ปัญหามันติดอยู่
ตรงที่ว่าต้องเป็นวงที่มีห้าคนขึ้นไปเนี่ยสิ แล้วที่นี่พวกเธอจะทำยังไง
กันดีล่ะ? แล้วสมาชิกที่ต้องหาเพิ่มจะมีนิสัยและมีอรรถาธิบายไหนกัน!?
จะมาเป็นศัตรูหัวใจกับพวกเธออีกไหม!? ส่วนที่เป็นเนื้อหาทางด้าน
ดนตรีก็ยังคงเก็บรายละเอียดสมกับที่คุณักเขียนเป็นนักยูโฟเนียม
มืออาชีพเหมือนเดิม นักอ่านทุกท่านจะได้ความรู้เกี่ยวกับเทคนิคและ
รายละเอียดเกี่ยวกับเครื่องเป่าทองเหลืองไปพร้อมกับความสนุกสนาน
ของเนื้อเรื่อง ความน่ารักสดใส และเสน่ห์ของตัวละครแต่ละตัว

ฝากติดตามอ่านไล่ทีละตอนในเล่มที่ไล่ตามความฝันไป
พร้อมกับเรื่องราวความรักวุ่น ๆ ที่ไม่รู้ว่าเขาแอบชอบเธอ เธอแอบ
ชอบเขา เขาแอบชอบเขา เธอแอบชอบเธอ หรือเขาและเธอจะแอบ
ชอบใคร เรื่องนี้กันต่อไปด้วยนะคะ! แล้วคุณจะได้ตกหลุมรักพวกเธอ

.....

dasuma

15 พฤศจิกายน 2558

Copyright

ภาพประกอบ : DSmile

“แอร์เมล?”

เอยจิได้รับจดหมายฉบับหนึ่งตอนช่วงปลายเดือนพฤษภาคมที่เริ่มเปลี่ยนจากฤดูใบไม้ผลิเข้าสู่ฤดูร้อน ทว่าเอยจิไม่มีเหตุให้ต้องได้รับการติดต่อจากต่างประเทศ แต่ถึงกระนั้นเขาก็นำมันกลับห้องไปด้วย

“ส่งถึงเขา.....สินะ?”

เขาตรวจดูชื่อผู้รับอีกครั้งเพื่อว่าส่งมาผิดที่ แต่ก็เห็นชื่อของเขาเขียนด้วยลายมือภาษาอังกฤษ เมื่อดูชื่อผู้ส่งก็พบภาษาอังกฤษเขียนไว้ว่า ‘สำนักงานการจัดการการแข่งขันวงดนตรีระดับสากล’ เขาจึงลองเปิดซองดู

“ข้างในเป็นภาษาอังกฤษจริงๆ ด้วย ก็ควรเป็นอย่างนั้นแหละนะ โชคดีที่ไม่ใช่ลายมือ”

สำหรับเอยจิที่คลั่งไคล้ดนตรีสโตนโรลล์อังกฤษนั้น ภาษาอังกฤษถือว่าเป็นภาษาที่คุ้นเคยเป็นอย่างดี เขาฝันอยากไปเรียนต่อและร่วมแสดงกับวงต้นตำรับ จึงบากบั่นตั้งใจร่ำเรียนภาษาอังกฤษมา เอยจิลองอ่านจับใจความสำคัญของประโยคภาษาอังกฤษเหล่านั้น

‘เรียนเชิญวงบริติช คอเวท Kiss Me Hymn ทางเราได้ฟัง
การแสดงจากวงของท่านในการประกวดสำหรับนักเรียนหน้าใหม่ของ
เขตได้ และรู้สึกประทับใจเป็นอย่างมาก

ด้วยเหตุนี้จึงได้ส่งบัตรเชิญเพื่อเรียนเชิญท่านเข้าร่วมการ
ประกวดวงดนตรีระดับสากลมัตลีโมโตะ สาขาเยาวชนที่จะจัดขึ้นในวันที่
10 สิงหาคมนี้ ทั้งนี้เนื่องจากการประกวดประเภทวงห้าคนขึ้นไป
จึงใคร่ขอให้ท่านได้โปรดพิจารณา

อนึ่ง ที่อยู่สำหรับติดต่อระบุไว้ในส่วนท้ายจดหมายฉบับนี้
‘ไมค์ แมคดาเนลล์ ผู้จัดการทั่วไป’

“นี่มัน.....บัตรเชิญเข้าร่วมการแข่งขันที่มัตลีโมโตะหรือเนี่ย?”

เอยจิใจเต้นไม่เป็นลำดับเพราะว่ากลายเป็นเรื่องใหญ่เสียแล้ว

เมืองมัตลีโมโตะ จังหวัดนากาโนะนั้นมีชื่อเสียงในฐานะเวที
แสดงของวงออร์เคสตราไซโต้ คิเน็น การประกวดวงดนตรีระดับสากล
ซึ่งจัดที่นั่นทุกปีนั้นเป็นที่รู้จักดีในฐานะประตูลู่ความสำเร็จของนักดนตรี
รุ่นใหม่จากทั่วทุกมุมโลกอีกด้วย

นอกจากนี้คุณสมบัติของผู้ที่จะเข้าร่วมนั้น หากไม่ใช่ช่วงที่ชนะ
การประกวดจนได้เป็นตัวแทนของแต่ละประเทศ ก็ต้องเป็นกลุ่มที่
สำนักงานการจัดการประกวดเชิญเท่านั้น พูดได้เลยว่าประตูทางเข้านั้น
แสนแคบ

การติดต่อครั้งสำคัญที่เปลี่ยนชีวิตคนเรามักจะเข้ามาแบบ
ไม่ทันตั้งตัว เอยจิเองก็ได้รับโทรศัพท์ที่นำไปสู่การพบพานแห่งโชค
ชะตาแบบไม่ทันตั้งตัวจากชิโมมูระ อาจารย์ผู้มีพระคุณเช่นกัน

เคยจินตนาการก็คงจะเป็นโชคชะตาเหมือนกัน เขาใส่บัตรเชิญ
ลงไปใ้กระเป๋ และวันนี้เขาก็มุ่งหน้าไปยังห้องดนตรีของโรงเรียน
โฮโอฝ่ายมัธยมต้นเหมือนเช่นเคย

โฮโอ

၂၀၁၇
၂၀၁၈
၂၀၁၉
၂၀၂၀
၂၀၂၁
၂၀၂၂

၂၀၁၇-၂၀၂၂

เมื่อเข้าสู่ช่วงปลายเดือนพฤษภาคม นักเรียนใหม่ชมรมเครื่องเป่าก็เริ่มจะคุ้นเคยกันแล้ว

ในช่วงนั้นคนเก่งที่มีแววจะได้เข้าเป็นสมาชิกของวงสำหรับเข้าประกวด เริ่มซ้อมอย่างจริงจังเพื่อเข้าประกวดในช่วงฤดูร้อนที่กำลังจะมาถึง

แม้เขาจะปฏิเสธคำชวนจากมารินะและยูมะที่ให้มาสอนชมรมเครื่องเป่าหลังจากงานประกวดวงดนตรีจบลง แต่สุดท้ายเนื่องจากไม่มีที่ปรึกษาชมรมเพราะคาคุทานิโดนไล่ออก คาโนเอะจึงรับตำแหน่งที่ปรึกษาคนใหม่ อีกทั้งเงินไขใต้ๆ อย่างสถานที่ในการซ้อมซึ่งเป็นประโยชน์ต่อวงคอเวตของพวกนาซึสะ ทำให้เอยิจิยอมตกลงช่วยสอนให้ชมรมเครื่องเป่าด้วย

หมายความว่าเขาต้องรับหน้าที่ดูแลทั้งชมรมเครื่องเป่าและพวกนาซึสะไปพร้อมกัน แต่ก็ให้ความสำคัญกับพวกนาซึสะมากกว่า

“ทั้งที่เคยมีกันเกือบร้อยคนแท้ๆ”

เมื่อเข้าไปในห้องซ้อมก็มีคนอยู่ประมาณสี่สิบคน หลังจากเกิดเรื่องของคาคุทานิ สมาชิกก็ลดลงเพราะไม่มีที่ปรึกษาที่ดูน่าเชื่อถือ จึงมีคนที่ยออกจาก

ชมรมไม่ก็ย้ายโรงเรียนไปบ้าง ในบรรดานั้นมีเด็กที่ย้ายโรงเรียนตาม
คาตุทานิปไปด้วย เอยิจิคิดว่าเป็นเรื่องที่ไม่ได้ถ้าคนจะให้ความสำคัญ
กับผลงานมากกว่านิสัยของที่ปรึกษา เพราะในวงการเพลงของ
ญี่ปุ่นนั้น การประกวดเป็นสิ่งที่ทำให้คนยอมรับมากที่สุด

เอยิจิตรงดิ่งไปที่ห้องซ้อมของวงเป็นอันดับแรกเช่นทุกครั้ง
เหล่านักน้อยคนสำคัญของเอยิจิน่าจะรอเขาอยู่ที่นี่

“สวัสดี”

“สวัสดีค่ะ!”

วันนี้เป็นกลุ่มสี่สาวที่ร่าเริงเหมือนเดิม

หลังจากการประกวดจบลง พวกเขาก็ใช้เวลาไปกับการพัฒนา
ความรู้เบื้องต้นพร้อมปรับปรุงจุดด้อยในการบรรเลง

ความเชื่อฝังหัวเอยิจิคือ ‘การซ้อมบรรเลงเพลงไม่ได้สร้าง
ความสามารถที่แท้จริง’ แต่การฝึกพื้นฐานในการบรรเลงให้เข้าใจ
ต่างหากคือทางลัดสู่การพัฒนาที่เร็วที่สุด

“วันนี้จะซ้อมแบบไหนหรือคะ? แบบพื้นฐาน? หรือเล่นเพลง?”

นาซึสะเปิดแฟ้มใส่โน้ตเพลงพร้อมกับเดินเข้ามาถามถึง
กำหนดการวันนี้อย่างสดใส

การพัฒนาทักษะโดยฝึกซ้อมเพลงที่เคยเล่นซ้ำไปซ้ำมา จน
ทำให้ไปอยู่ในคลังเพลงที่พร้อมเล่นทุกเมื่อคือแนวทางของเอยิจิ

นั่นหมายความว่า จนถึงตอนนี้พวกเธอก็ยังคงซ้อมเพลง
Timepiece สลับกับการฝึกพื้นฐานไปเรื่อย ๆ

“วันนี้ฉันอยากซ้อมเล่นเพลงจัง ช่วงนี้เป่าเสียงสูงได้คล่องขึ้น
ด้วย น่าจะบรรเลงออกมาได้ดีกว่าเดิมล่ะ!”

คิโนะยังคงคึกคักเหมือนทุกครั้ง

“เธอขยันซ้อมเสียตั้งขนาดนั้นนี่นะ ถึงฉันจะพยายามเหมือนกัน แต่ก็คงแพ้เธอละ”

ถึงจะพูดด้วยน้ำเสียงคล้ายเอือมระอา แต่มิกะก็เป็นคนที่ยอมรับความสามารถของคิโนะมากที่สุด ที่จริงแล้วปริมาณการซ้อมและสมาธิของมิกะนั้นยังเทียบนาซีสะและคิโนะไม่ได้

“นะ ฉันก็รู้สึกว่าคุณเองเป่าเสียงดังขึ้นนิดหน่อยด้วยละ”

ถึงซุซุสะจะถ่อมตัวเช่นทุกครั้ง แต่ในช่วงไม่กี่สัปดาห์นี้เธอพัฒนาขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

แม้เอยจิจะรู้สึกตกใจต่อพัฒนาการที่รวดเร็วของนักดนตรีอายุเท่านี้ แต่เขาก็รู้สึกสนุก

“เอ่อ ก่อนซ้อมกัน ฉันมีของอยากให้คุณนะ”

เอยจิหยิบแอร์เมตที่ได้รับมาเมื่อเข้าออกจากกระเป๋า เมื่อนาซีสะยื่นมือมารับ เขาก็ส่งมันให้เธอ

“เอ่อ ภาะ ภาษาอังกฤษนี่คะ?”

“หวาย.....อย่างกับข้อสอบภาษาอังกฤษเลย”

คิโนะชะเง้อมองมาจากด้านหลังนาซีสะ แล้วทำหน้านิ่งคิ้วขมวด

“นะ นี่คืออะไรหรือคะ? คุณมาซุ”

“ตะ ดูยากจัง.....”

มิกะและซุซุสะทำหน้าที่เครียด

“ฉันเองก็ยังไม่ค่อยเข้าใจหรอก แต่ดูเหมือนจะเป็นคำเชิญเข้าร่วมคอมเพทิชันระดับสากลนะ?”

“คอมเพทิชันระดับสากล?”

ทั้งสี่คนประสานเสียงพร้อมกัน

“คอมเพทิชันแปลว่าอะไรหรือคะ?”

นาซีสะเป็นตัวแทนทั้งสี่คนถามขึ้น

“มีความหมายเหมือนการประกวดหรือการแข่งขันนั่นแหละ
เขามาชวนว่าจะเข้าร่วมประกวดวงดนตรีระดับสากลที่จะจัดขึ้นที่เมือง
มัตสึโมโตะ จังหวัดนากาโนะในวันที่สิบสิงหาคมนี้ไหม ทำทางเจ้าภาพ
งานนี้จะได้ฟังการบรรเลงในการประกวดก่อนหน้านี้ล่ะ”

“มะ หมายความว่า.....”

ใบหน้าประหลาดใจเป็นหลักฐานชั้นดีว่าพวกเขาต้องใช้เวลา
ในการซึมซับคำพูดของเอยจิ และเมื่อเข้าใจความหมายแล้ว พวกเขา
ต่างก็ส่งเสียงร้องด้วยความดีใจ

“จะ งั้นก็หมายความว่ามีคนเห็นความสำคัญในการบรรเลง
ของพวกเราแล้วใช่มั้ยคะ!”

“เจ๋งชะมัด! ระดับสากลเลยนะ ระดับสากลเลย!”

“จะ จู่ๆ จะเปิดตัวในระดับโลกเลยหรอ ฉันยังไม่ทันเตรียม
ใจเลย.....”

“อะ เอ่อ ทำไงดีล่ะ ชะ เขากำหนดชุดสำหรับการแสดงไหมคะ”

นาซีสะดีใจที่ได้รับการยอมรับในการบรรเลงอย่างไร้เดียงสา
คิโนะเอะตื่นเต้นกับคำว่าระดับสากล มิกะตื่นเต้นไปก่อนใครเพื่อน
ส่วนซุซุสะนั้นกลับสนใจเรื่องที่คาดไม่ถึง

“ใจเย็นกันก่อน เรายังมีปัญหาอีกหลายเรื่องในการเข้าร่วม
งานครั้งนี้”

“ปัญหาหรือคะ?”

นาซีสะถามอย่างสงสัย

“ใช่ จริงอยู่ที่มีบัตรเชิญส่งมา แต่อันดับแรกเลยคือสถานที่จัดงานอยู่จังหวัดนากาโนะ จากที่นี่ไปค่อนข้างไกล และอีกเรื่องที่เป็นปัญหามากกว่า คือวงที่เข้าร่วมได้จะต้องเป็นแบบควินเทตขึ้นไป หมายความว่าต้องเป็นวงที่มีห้าคนขึ้นไป แต่ไม่เกินสิบคนนะ”

“วงห้าคนขึ้นไป.....”

นาซีสะได้ยินดังนั้นก็มีสีหน้าหมองลง

“วงควอเทตอย่างพวกเราก็คงหมดสิทธิ์สินะ.....”

มิกะเองก็เสียดายเช่นกัน

“อะไรเนี่ย ทั้งที่ส่งบัตรเชิญมาเพราะฟังการบรรเลงของควอเทตแท้ๆ”

ส่วนคิโนเอะพูดจืดจางแก่นของปัญหา เอย์จิเองก็เชื่อว่าจะไม่คิดแบบเดียวกับเธอ

แต่ถ้ามองในอีกมุม แม้จะเป็นวงที่ขัดกับกฎ แต่ก็ตั้งใจส่งบัตรเชิญนี้มาให้ แสดงว่าประเมินค่าไว้สูงมากทีเดียว

“เอาเถอะ เดี่ยวเรามาลองคิดทบทวนเรื่องนี้กันดูดีๆ แล้วกัน ฉันอยากให้ทุกคนรู้เรื่องนี้เอาไว้ล่ะ”

วันนี้ซ้อมเพลงกันเป็นหลักตามความต้องการของคิโนเอะ

ทั้งเล่นทวนเพลงประจำอย่าง Timepiece และจะลองเล่น First Quartet for Brass ของเอ็ดเวิร์ด เกร็กสัน

พอแจกลีลาเพลงให้ พวกเธอก็ตื่นเต้นดีใจที่จะได้เล่นเพลงใหม่ ก่อนจะแยกกันไปดูท่อนของตัวเอง

ตอนนั้นเองก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น

“ขอโทษนะคะที่มาขัดจังหวะเวลาซ้อม เอ่อ คุณเอย์จิคะ ขอเวลาสักครู่ได้ไหม?”

เธอคือรองประธานชมรมเครื่องเป่า นาคาซากะ ยุมะ สาวน้อย ซึ่งสนับสนุนพวกเขาอย่างเต็มที่ โดยเอื้อเฟื้อที่พักแรมตอนเช้าค่าย เก็บตัวสำหรับการประกวดวงดนตรีคราวก่อน เธอเปิดประตูโผล่เข้ามาครึ่งตัวก่อนกวักมือเรียกเขา

“อ้อ จะไปเดี๋ยวนี้แหละ พวกเธอช่วยทวนโน้ตกันไปก่อนนะ”

“ค่า”

ตอนนี้ไม่มีคาคุทานิแล้ว วงควอเทตจึงขอยืมห้องจากชมรมเครื่องเป่าได้ เนื่องจากเขาสนิทกับคานาเอะซึ่งเป็นทีปรีชาชมรมมารินะและยุมะเป็นคนควบคุมดูแลพวกนักเรียนอีกที แต่สุดท้ายหน้าที่ฝึกสอนก็เป็นหน้าที่ของเอย์จิอยู่ดี

เดิมทีตัวเอย์จินั้นเลือกทำแบบนี้เพื่อให้ได้ห้องซ้อมสำหรับสี่สาว และเป็นการพัฒนาทักษะในการสอนของตัวเอง ซึ่งในแง่ผลลัพธ์แล้วต่างได้ประโยชน์กันทุกฝ่าย

“คือ เรื่องเพลงที่จะเลือกสำหรับการประกวดปีนี้นะคะ”

“อ้อ ถึงช่วงนั้นแล้วหรือเนี่ย การแข่งขันระดับเขตมีแต่เพลงบังคับใช่ไหม? สมมุติว่าถ้าผ่านเข้ารอบก็ต้องมีเพลงอิสระด้วยสินะ”

“คะ เลือกเพลงอิสระต้องไม่เกินสิบห้านาที ที่จริงแล้วเราใช้แต่เพลงของคนญี่ปุ่นมาตลอด ปีนี้เลยอยากลองเปลี่ยนแนวดูบ้างนะคะ”

“หืม.....”

การประกวดวงดนตรีระดับเขตนันมีวงที่เข้าร่วมประกวดค่อนข้างมาก

สมัยก่อนจะให้เล่นเพลงบังคับและเพลงอิสระภายในสิบสองนาทีก่อน แต่ก็มีคนให้ความเห็นว่าแบบนั้นต้องตัดเพลงอิสระให้สั้นลงทุกครั้ง แล้วจะจัดการประกวดที่เพลงดั้งเดิมสูญเสียมนตร์เสน่ห์ไปทำไมกัน การแข่งขันระดับเขตจึงเปลี่ยนมาเป็นการเล่นเพลงบังคับไม่เกินห้านาที ส่วนในการแข่งขันระดับจังหวัดที่จำนวนวงแสดงลดลงแล้วจะบรรเลงเพลงอะไรก็ได้ไม่เกินสิบห้านาที นอกจากนี้ยังห้ามบรรเลงแบบตัดเพลงด้วย

เคยเจอเองก็เป็นหนึ่งในคนที่เห็นว่าบรรเลงโดยตัดเพลงไม่ดีเช่นกัน

เดิมทีเพลงที่ยาวนั้นก็มิเหตุให้เป็นเช่นนั้น มีทั้งการแสดงลำดับเรื่องราวและเนื้อเรื่องของเพลง

เขาคิดว่าการย่อเพลงลงตามระยะเวลาในการเล่นนั้น ถ้าเปรียบกับหนังสือนิยายก็เหมือนบอกต้นเหตุและบทสรุปของเรื่องโดยไม่สนใจการดำเนินเรื่องแม้แต่นิดเดียว ถือเป็นการไม่ให้เกียรติทั้งตัวเพลงและนักประพันธ์

การแสดงแบบนั้นจะออกมาดีเลิศมากแค่ไหนก็คงไม่ประทับใจ การแก้ไขกฎของสมาคมดนตรีเครื่องเป่านั้นถือว่าเป็นการเข้าใกล้มาตรฐานโลกไปอีกก้าว

“มีเพลงดีๆ ไหมคะ?”

ยูมะเองก็มีประสบการณ์แค่สามปี แถมในสมัยที่คาคุทานียังอยู่ก็มีประสบการณ์เล่นแต่เพลงของคนญี่ปุ่น ถึงจะเคยฟังซีดีที่เป็น

ผลงานของชาวต่างชาติมีมากแค่ไหน ก็เทียบจำนวนเพลงในคลังของ
เอย์จิไม่ได้ เธอจึงให้เอย์จิเป็นคนตัดสินใจเลือกเพลง

“นั่นสินะ ขอเวลาคิดอีกนิดได้ไหม ยังมีเวลาอยู่นี้ ว่าแต่มีบัตร
เชิญนี้ส่งมาละ ช่วยดูหน่อยได้ไหม?”

เอย์จิหยิบแอร์เมลเมื่อครูให้ยูมะดู

“.....อ่านภาษาอังกฤษไม่ออกค่า”

พอเห็นประโยคภาษาอังกฤษ ยูมะก็ยกสองมือขึ้นยอมแพ้
เหมือนล้อเล่น

“ฮะ อ่านไม่ได้จริงๆ ด้วย.....เห็นว่าอยู่มัธยมสามก็เลยอยาก
รู้ว่าจะเป็นไงบ้างนะ”

“ไม่ไหวหรอกค่ะ แล้วคุณเอย์จิอ่านได้ด้วยหรอคะ?”

“เพราะชอบอังกฤษก็เลยเข้าไปท่องเว็บต่างประเทศเป็น
ประจำ ข้อมูลที่อยากรู้ก็เป็นภาษาอังกฤษ ทำให้อ่านได้เองนะ”

“โห สุดท้ายไปเลยนะค่ะ แล้วฉัน ขอขอบคุณเอย์จิได้ไหม
คะ?”

“อะ เอ่อ เรื่องนั้นนะ.....”

ตอนไปเข้าค่ายเก็บตัวกันที่โรงแรมนาคาซากะก่อนหน้านี้
เอย์จิได้รับคำสารภาพรักจากยูมะ แม้เขาตอบปฏิเสธไปแล้ว แต่ยูมะ
แสดงท่าทีว่ายังไม่ตัดใจ

“ฉันโอเคทุกเมื่อนะคะ? ว่าแต่ ในจดหมายนี้เขียนไว้ว่าอะไร
หรือคะ?”

เธอทำเนียนพูดเช่นนั้นพร้อมกับขมวดคิ้วมองประโยคภาษา
อังกฤษ

“มีบัตรเชิญให้พวกนาซีสะไปเข้าร่วมการแข่งขันระดับสากล
ส่งมานะ”

“เอ๊ะ สุดท้ายไปเลยนี่คะ!”

“มันดีก็จริง แต่ยังติดปัญหาอยู่ เขากำหนดว่าต้องเป็นวงห้า
คนขึ้นไป ฉันกับเด็กพวกนั้นกำลังหาทางกันอยู่ อาจต้องขอยืมตัวคน
จากชมรมเครื่องเป่าหน่อยนะ”

แม้เอยจิจะคิดว่าไม่ลองหาเพลงดูก่อนก็คงไม่รู้ แต่ถ้าจะปรับ
วงเพิ่มเครื่องดนตรีโดยที่ยังให้พวกนาซีสะทั้งสี่คนนั้นเป็นตัวหลัก ยังไ
ก็จำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากชมรมเครื่องเป่า

“หืม มีนาซีสะจ้งอยู่แล้ว ฉันที่เล่นยูโฟเนียมคงหมดสิทธิ์สิ
นะคะ น่าเสียดายจัง แต่ฉันจะให้ความร่วมมือเท่าที่จะทำได้นะคะ
เดี๋ยวจะบอกมารินะเอาไว้ให้ด้วย งั้นก็ขอรบกวนเรื่องเพลงอิสระด้วย
นะคะ”

คงเพราะได้รับการฝึกต้อนรับแขกจากที่บ้านมากระมัง ยูมะ
จึงส่งยิ้มน่ารักให้ก่อนเดินจากไป เด็กสาวนั้นถือว่ามีเสน่ห์พอตัว แต่
เอยจิในตอนนี้มีเส้นแบ่งอันคลุมเครือที่ว่า เรื่องรักใคร่รังแต่จะกวน
เวลาสำหรับดนตรี สรุปลือคือแค่บ้าดนตรีเท่านั้น

“เฮ้อ ตัวเองก็คิดว่าเป็นนิสัยที่ขาดทุนละนะ.....”

แม้เอยจิจะมีความร่าเริงต้อนรับดนตรี แต่นอกเหนือจากนั้นแล้ว
เขาไม่ใส่ใจเกินคาด

ช่วงหลายปีมานี้ชมรมเครื่องเป่าของโรงเรียนไฮโอฝ่ายมัธยม
ต้นนั้นมีชื่อเสียงในฐานะโรงเรียนที่ได้เข้าร่วมการแข่งขันระดับประเทศ

ติดต่อกัน ที่เป็นเช่นนั้นเพราะกิจกรรมวงดนตรีเครื่องเป่าทองเหลือง
ของชั้นประถมประสบความสำเร็จระดับภูมิภาค รวมถึงการสอนดนตรี
ของที่ปรึกษาาคาคุทานิที่เป็น ‘การสอนเพื่อชัยชนะ’ ซึ่งห่างไกลจากการ
สอนให้นักดนตรีเติบโต

แม้ที่นี่จะมีทั้งระดับชั้นมัธยมต้นและมัธยมปลาย แต่ที่ชมรม
เครื่องเป่าของฝั่งมัธยมปลายไม่เป็นที่นิยมนั่น สาเหตุเกิดจากพอเด็ก
ชั้นมัธยมปลายต่างก็หมดแรงฮึด และวางมือจากเครื่องดนตรีกันไป
เสียก่อน

คาคุทานิให้ความสำคัญแต่เพียงผลสำเร็จของฝ่ายมัธยมต้น
และที่ฝ่ายมัธยมปลายตกต่ำลงก็เป็นผลข้างเคียงจากการสอนโดยไม่
สนใจอนาคตข้างหน้า แต่ถึงอย่างนั้นผลงานที่ผลักดันให้ฝ่ายมัธยม
ต้นไปถึงระดับประเทศก็ทำให้คนภายนอกชมรมสงบปากสงบคำได้

เอย์จิรับช่วงต่อเรื่องนั้นมา และพยายามสร้างให้ดนตรีมี
ลักษณะต่างไปจากเดิม ต่อให้ตรอกอบในการแข่งขันทั่วประเทศจนถูก
ติเตียน แต่เอย์จิที่เป็นพวกนอกกริสนั้นโดนว่าจนชิน เขาจึงไม่ใส่ใจเรื่อง
นั้นอยู่แล้ว

เขาทุ่มเทที่จะบอกให้รู้ถึงความสนุกของดนตรีที่แท้จริงขนาด
ที่ชั้นมัธยมปลายก็ยังเล่นต่อมากกว่า

แต่ถึงจะพูดอย่างนั้น การดูแลวงควอเทตของพวกนาซึสะก็
เป็นเรื่องหลัก และการสอนชมรมเครื่องเป่าไม่ใช่งานประจำ เขาจึง
กลับไปในห้องซ้อม

“อ๊ะ คุณเอย์จิ กลับมาแล้วหรือคะ”

นาซึสะที่กำลังอ่านโน้ตเพลงผ่านๆ อยู่ชักถามคนแรก

หมวดนิยายแปล
ท่านองเพลง - ไลท์โนเวล

9 786165 838115

ราคา 149 บาท

ISBN 978-616-583-811-5

KINIRO QUARTET! 2

© 2014 Yuuho Niimu

First published in Japan in 2014 by OVERLAP, Inc.

Thai Language translation rights granted to DEXPRESS Co., Ltd.

Under the license from OVERLAP, Inc., Tokyo

**DEX
PRESS**

yumeyaclub.com | DEXPRESSclub

โอกาสครั้งใหญ่มาเยือนเอยจิและสี่สาววงควอเทตแบบ
ไม่กันตั้งตัว เมื่อพวกเธอได้รับเชิญให้ร่วมประกวดดนตรี
ระดับสากล! แต่ติดเงื่อนไขตรงสมาชิกวงต้องมีห้าคนขึ้นไป
กว่าสมาชิกใหม่ฝีมือดีที่เข้ามากลับเป็นเด็กมีปัญหา ซ้ำยัง
ไม่กินเส้นกับศิโนเอะ...พวกเธอจะผ่านอุปสรรคนี้และมุ่งสู่เวที
แห่งโอกาสได้หรือไม่?!

เรื่องราวอันน่าประทับใจของหนุ่มสาวผู้หลงใหลในดนตรี ซึ่งการันตีด้วยรางวัลชนะเลิศ
การประกวดรางวัลคิกออฟ จะกลับมาเรียบเรียงเล่มต่อในเล่ม 2 นี้แล้ว!

E LIGHT NOVEL